

TRŽAŠKA ŠKOFIJA

✠ Enrico Trevisi
Tržaški Škof

Pastirsko pismo
2026 - 2027

Na tvojo Besedo (Lk 5,5)

Predraga tržaška Cerkev,

dragi bratje in sestre, ljubljeni bratje in sestre,

živimo v lepem in razburljivem času.

To je čas, ko nam Gospod govori in nam zaupa. Govori nam in nam daje poslanstvo. Mi se zbiramo okrog Jezusa, da bi poslušali Božjo besedo. Bolj kot kruh potrebujemo tisto, kar prihaja iz Božjih ust, kajti brez besede, ki osvetljuje življenje in svet, smo izgubljeni. »Na tvojo besedo« (Lk 5,5) smo, tako kot apostoli, pripravljeni tvegati svoja življenja, biti gledani s prezirom, ker nam uspeva delati, živeti v svobodi, kar nas ne le izpostavlja oceni, da smo staromodni, temveč tudi opredelitvi, da smo precej naivni, nekoliko nerazumni in čisto malo norčki, kot Zeffirellijev Frančišek. Naša poklicanost pa ni v tem, da bi bili norčki ali naivni, pač pa da bi bili svetniki, da bi Vstalemu sledili in se mu prilagajali, kot sveti Frančišek, sveti Just in blaženi Frančišek Bonifacij.

V Jezusu se je izpolnila starodavna obljuba: **“Ne boj se, saj sem s teboj, nikar se plaho ne oziraj, saj sem jaz tvoj Bog.”** (Iz 41,10). Naj nas ne motijo oznanjevalci zle usode, ki sejejo žalost in nasilje, ne zagovarjamo poenostavljenih načinov tistih, ki podpihujejo vojno in oboroževalno tekmo. Mi imamo Jezusa. Imamo njegovo besedo, ki jo Sveti Duh vedno poživlja. Želimo, da bi to postalo naše življenje, da bi našli svoj slog, svojo presojo o svetu, o politiki, o zapletenosti problemov. Predvsem se z zaupanjem vrnimo k Njemu. K Jezusu. S pogledom, uprtim vanj. *Admirantes Iesum.*

Poslušajmo sedaj besedo, ki ne bo prešla (*Mt 24,35*), besedo, ki je pot, na kateri se ne moremo izgubiti, pot, ki nam daje polno in obilno življenje in nas povezuje z resnico, ki nas odtrga od iluzij in ideologij. (prim. *Jn 14,6*)

¹ Ko je množica pritiskala nanj in poslušala Božjo besedo, on pa je stal ob Genezareškem jezeru, ² je zagledal dva čolna pri bregu; ribiči so pravkar stopili iz njiju in izpirali mreže. ³ Stopil je v enega izmed čolnov, bil je Simonov, in Simona prosil, naj odrine malo od kraja. Sédel je in učil množico iz čolna.

⁴ Ko pa je nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!« ⁵ Simon mu je odgovoril: »Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, a na tvojo besedo bom vrgel mreže.« ⁶ In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati. ⁷ Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Prišli so in napolnili oba čolna, tako da sta se začela potapljati. ⁸ Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: »Pojdí od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« ⁹ Nad ulovom rib, ki so jih zajeli, je osupnil on in vsi, ki so bili z njim, ¹⁰ prav tako pa tudi Jakob in Janez, Zebedejeva sinova, ki sta bila Simonova družabnika. Tedaj je Jezus rekel Simonu: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.« ¹¹ In ko so potegnili čolna na kopno, so pustili vse in šli za njim. (*Lk 5,1-11*).

1. POGlavJE

POSLUŠATI BOŽJO BESEDO (prim. Lk 5,1)

Na svojem obhodu po različnih župnijah, v spremstvu članov sinodalne ekipe, ko sem srečeval in poslušal župnijske pastoralne svete in različne sodelavce (za gospodarske zadeve, katehete, bralce beril in izredne delilce obhajila, prostovoljce ...) sem začutil veselje ob mnogih ljudeh, ki so vneti za Gospoda in za svojo skupnost. Vsem sem se želel priporočiti, naj bodo vedno v njihovem središču Gospodova beseda in evharistija, zlasti ob nedeljah.

Množica se zbira okrog Jezusa – to nam kaže evangelij (*Lk 5,1*) –, ker je spoznala, da je v Njem živa beseda, katere so vsi žejni in lačni. Skupaj se zberimo, da bi poslušali Jezusa in se izogibajmo individualističnim pobegom, tolmačenjem, ki Bogu pripisujejo to, kar si posameznik želi slišati ... Samoreferenčnost, instrumentalizirana religioznost, (s strani trenutne oblasti ali morebiti celo nezavedno) sta nevarnosti, ki prežita v vsakem času. Vera pa izhaja iz evangelija kot živo srečanje z umrlim in vstalim Kristusom, ki je navzoč v Cerkvi. Poslušanje Božje besede nas očisti, nas združuje in nas vodi k ponižnosti v prizadevanju za nenehnim spreobračanjem, ki je potrebno, da bi bili pristni Kristusovi učenci¹.

Poslušanje Božje besede (poslušanje, ki nas pripravlja, da jo živimo in uresničujemo) je način življenja vsakega vernika v vseh življenjskih ob-

¹ Papež Leon XIV. je tako govoril škofom: »Kajti vera se rojeva iz evangelija, kot živo srečanje s Kristusom, mrtvim in vstalim, navzočim v svoji Cerkvi. Danes, v okoliščinah, v katerih smo poklicani delovati, ko se soočamo z drugimi življenjskimi perspektivami in antropološkimi izzivi brez primere, je ponovna postavitev evangelija v središče dar, ki daje navdušenje našemu življenju škofov, in nujnost, ki nas žene naprej.« (28. maja 2026).

dobjih; je temelj vsakega evangelizacijskega prizadevanja in vsakega pastoralnega načrta. V vsakem domu, v vsaki družini, v vsaki skupnosti ... je treba vdihovati vonj poslušanja Božje besede. Nihče ne more reči, da je premlad ali prestar: *evangelij je živa beseda za vse*. Brez te pripravljenosti, da nenehno prisluhnemo Svetemu Duhu, (ki nam govori v Svetem pismu, a nas hkrati usposablja, da ga slišimo tudi v življenju in v svoji vesti), ni pristnega krščanskega življenja: sicer se morja pripravljamo na pravilno moralno ravnanje, toda biti Jezusov učenec, je nekaj povsem drugega! To je usklajevanje z Njegovim Srcem, to je dopuščanje, da se nad mračnijaštvo naših dni razlije izobilje Njegove ljubezni. To je gledanje stvari z Njegovimi očmi, vstopanje v Njegove misli; dišati po svetem olju. K temu nas vodita krst in birma in obstoj v neminljivi besedi. Sveti Duh nam omogoča, da živimo v skladu z Jezusovim pogledom na življenje, na revne in na številna svetovna obrobja.

Ne zaupajmo tistemu, ki je prepričan, da je že vse razumel in se premika brez Cerkve ali pa tako, da si zgradi cerkvico po svoji meri. Cerkev se gradi samo okrog Jezusa, vendar je Božje ljudstvo v Svetem Duhu, v veri potrjeno s strani Petra in apostolov, papeža in škofov.

V središče postavimo Božjo besedo. Prisluhnimo Svetemu Duhu, ki nas vodi. Vsaka cerkvena dejavnost, vsaka izobraževalna pot po župnijah kot tudi v združenjih in gibanjih, naj ima vedno v središču Božjo besedo. Iz evangelija se naučimo, da je Jezus izpolnitev Razodetja, Beseda, ki nam omogoča razumeti in tolmačiti vsak naslednji svetopisemski odlomek na pristen način.

2. POGlavJE

OZNANJAJ BESEDO (2Tim 4,2)

Sveti Pavel priporoča učencu Timoteju: 1 Rotim te pri Bogu in Kristusu Jezusu, ki bo sodil žive in mrtve, pri njegovi pojavitvi in njegovem kraljestvu: 2 oznanjaj besedo, vztrajaj v ugodnih in neugodnih trenutkih. Prepričaj, grajaj, spodbujaj z vso potrpežljivostjo in poučevanjem. (2Tim 4,1-2).

Nobenega izgovora ni, nobenih opravičil. Preko krsta smo vsi poklicani k oznanjevanju, se pravi evangelij živeti in o njem pričati s svojim življenjem, če pa je potrebno, tudi z besedami (kot je priporočal papež Frančišek pri tolmačenju svetega Frančiška)².

² "Dobro imejmo v spominu: ne moremo oznanjati Jezusovega evangelija, ne da bi ga otipljivo izpričali s svojim življenjem. Kdor nas posluša in nas gleda, mora imeti možnost spoznati v naših dejanjih tisto, kar sliši iz naših ust, in slaviti Boga! Sedaj mi prihaja na misel nasvet, ki ga je sveti Frančišek Asiški dajal svojim bratom: oznanjajte evangelij, če bi bilo potrebno, tudi z besedami. Oznanjati z življenjem: pričevati. Neskladje med tem, kar verniki in dušni pastirji govorijo in onim, kar delajo, med besedo in načinom življenja spodkopava verodostojnost Cerkve." (Frančišek, homilija 14.4.2013). V delu *Regola non bollata* (*Nepotrjena pravila*) (1221), je v 16. poglavju (Frančiškanski viri, 43), prikazano poslanstvo med muslimani, ki ga zaznamujeta velika krotkost in moč. "Redovniki, ki gredo med nevernike, se lahko tam duhovno obnašajo na dva načina. Prvi je ta, da se ne spuščajo v prepire ali spore, ampak se podreajo vsakemu človeškemu bitju iz ljubezni do Boga in priznavajo, da so kristjani. Drugi način pa je, ko vidijo, da je to Bogu všeč, da oznanjajo Božjo besedo, da bi neverniki verovali v vseмогоčnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha, stvarnika vseh stvari, in v Sina odrešenika in rešitelja, se dajo krstiti in postanejo kristjani." Gre za poslanstvo, ki opušča sleherno agresijo in nasilje, da bi lahko spretno prepletalo pričevanje in oznanjevanje, biti in govoriti."

Kmalu zatem sveti Pavel opominja, da pride čas, v katerem ne bomo več prenesli zdravega nauka, pač pa se bomo obkrožali "z učitelji po svoji meri" (3 v.) in se zgubljali v pravljičah ter zavračali poslušanje resnice (4 v.).

“Opravi svoje poslanstvo oznanjevalca evangelija”, kar lahko tolmačimo: “opravi svojo nalogo evangelista” (2 *Tim* 4,5).

Številne pravljičice in ideologije nas postavljajo drugega proti drugemu, rinejo nas v nezaupanje in v sovraštvo enega ljudstva do drugega, ene narodne skupnosti do druge. Nebrzdani individualizem, v katerega smo zaviti, pogosto vodi v strah ali nezmožnost izoblikovanja zvestih parov, trdnih družin, solidarnih skupnosti. Ideologija osebnega uspeha, bogatenja, lahkega dobička in prevlade nad svetom zastruplja vsak odnos: čutimo, da nas izrabljajo, stiskajo, povsod vohunijo za nami, da nam kradejo "podatke" in nas izkoriščajo v ekstraktivni ekonomiji, ki izkrivlja odnose. To je globalizacija brezbričnosti in nemoči, ki pustoši srca in odnose.

Jezusova Beseda pa je jasna: vabi nas, naj se ljubimo, kakor nas je On ljubil, do te mere, da darujemo samega sebe; vabi nas, naj ljubimo celo svoje sovražnike. Prosi nas, naj ga prepoznamo v vsakem najmanjšem in ubogem človeku, kajti vse, kar je storjeno najmanjšemu, je storjeno Njemu. Prosi nas, naj se varujemo hinavščine tistih, ki se hvalijo z molitvijo, postom in miloščino, On pa nas prosi (On ali po apostolih), naj neutrudno molimo, naj postanemo služabniki vseh, naj se na poti ustavimo in pomagamo ranjenemu. Sveti Duh pa nas prosi, naj se obdarujemo z ljubeznijo, ki je brez sramu in brez hinavščine: kajti ljubezen je velikodušna in dobrohotna; ni zavistna, se ne hvali, se ne napihuje od ponosa in ni nespoštljiva. Ne išče svojih koristi in se ne jezi in ji ni mar prejetega zla ter ne uživa v krivica, ampak se veseli resnice. (prim. 1 *Kor* 13).

To je Jezusova slika. To je jedro evangelija: "Za zdaj pa ostanejo vera, upanje in ljubezen, to troje. Največja od teh pa je ljubezen." (1Kor 13,13).

Preko krsta smo vsi poklicani v to novo življenje, v življenje po Svetem Duhu, sposobni braniti ta trden nauk: *Vstali Jezus nam po Svetem Duhu omogoča, da to ljubezen živimo po meri Njegovega srca.*

Če smo nespoštljivi, če iščemo svoje koristi, če se jezimo ... nasprotujemo resnici, za katero smo poklicani pričevati, dejstvu biti učenci. Izdali smo nalogo biti oznanjevalci, ukoreninjeni in zgrajeni v Kristusu: to je naloga, ki jo je treba prenesti v življenje, da bomo lahko zvesti pričevalci-oznanjevalci evangelija. To je svetopisemsko besedilo, ki so nam ga italijanski škofje predlagali kot vodilo za začetek izvajanja sinode³:

"Da bi [verniki] potolaženi v svojih srcih in združeni v ljubezni bili obogateni s polno gotovostjo v dojemanju spoznanja Božje skrivnosti, ki je Kristus: v njem so skriti vsi zakladi mdrosti in spoznanja. [...] Tako kot ste torej sprejeli Jezusa Kristusa, Gospoda, kakor v njem hodite, vanj ukoreninjeni in v njem zgrajeni ter utrjeni v veri, kakor ste bili naučeni, prepolni zahvale za milosti (in evharistijo). [...] Kajti v njem biva telesno vsa polnost božanstva in v njem dobite svojo polnost tudi vi [...]. S krstom ste bili namreč pokopani skupaj z njim, z njim ste vstali od mrtvih po veri v mogočnost Boga, ki ga je obudil od mrtvih." (Kol 2,2-3.6-7.9-10.12).

³ Italijanska škofovska konferenca, *Ukoreninjeni in zgrajeni v Kristusu. Smernice za izvajanje Povzetka sinodalne poti Cerkva v Italiji*, 27. maja 2026.

Brez obotavljanja recimo kot Izaija, ker nas vodi Sveti Duh: "Zaslišal sem glas Gospoda: 'Koga naj pošljem?' Rekel sem: 'Tukaj sem, pošlji mene!' (Iz 6,8).

Včasih pa rečemo kot Jeremija: 'Gospod Bog, glej, ne znam govoriti, ker sem še deček.«(Jer 1,6). Gospod hitri odgovor pa je svetloba za naše življenje: »Nikar ne govôri: deček sem; kajti h komur koli te pošljem, boš šel, in kar koli ti ukažem, boš govoril." (Jer 1,7).

Mlade pozivam, naj si vzamejo čas za osebni dialog z Gospodom Jezusom in naj negujejo svoj osebni odnos z njim, da bi našli smelost in pogum v svojih življenjskih odločitvah. Vsem vam pa, ki ste vseh starosti, ponavljam, da naše življenje dobi okus, smisel in svetlobo, samo če sproti gojimo svoj odnos z Gospodom.

Živimo v tekoči družbi, kjer vse izgublja konsistentnost in stabilnost. Vera v Kristusa pa nam daje veselje, da se pustimo upodobiti po Kristusu, da začutimo neko trdnost, zaradi katere z upanjem zremo v prihodnost, ker vemo, da lahko računamo na Božjo zvestobo, čeprav smo ranljivi. **Mladi potrebujejo tiste odrasle in ostarele, ki znajo pokazati načela in referenčne točke, ki so jih sami našli: za nas kristjane pa je na prvem mestu sklicevanje na Jezusa,** njegova Beseda, evharistija in Cerkev ... je zvestoba naši pokončni vesti, razsvetljeni od Svetega Duha, ki išče resnico in blaginjo, ki zna prepoznati, do kolikšne mere Kristus že deluje v žilah zgodovine.

Če jim pomagamo povezati se s Kristusom ... bodo našli smer, kako se razdajati v ljubezni.

3. POGlavJE

ODRINI NA GLOBOKO IN VRZITE MREŽE (Lk 5,4)

Poslanstvo je ogromno. Tako kot tisto prvih apostolov. Oni niso bili malodušni in tudi mi se ne želimo prepustiti obupu in občutku nepri-mernosti.

V vsakdanjiku pride do izjemnega srečanja z Jezusom. Ni idealnih raz-mer: smo utrujeni in nezadovoljni zaradi dela in vsakdo nekaj obžalu-je. Toda njegova Beseda odpira obzorja, Jezus stopi v naš čoln, ki ni le kraj dela, ampak tudi našega brezplodnega truda. Kraj, kjer smo prav-kar doživeli svoje omejitve, postane stólica, s katere Jezus privablja lju-di. V besedni igri nagovori posameznika in se nato vrne k množini. Jezus govori Simonu: »Odrini na globoko«. Potem pa vključi vse nas : "Vrzite mreže".

Vsakdo nosi svojo odgovornost, a v tem odkrivamo »nas«, skupnost, ki nam omogoča, da lahko računamo drug na drugega. Sosledje in moj osebni odgovor vedno vključujeta obe razsežnosti: jaz, poklican, da iz-biram, da se nato ponovno znajdem v ljudstvu, v Cerkvi, v skrivno-stnem Telesu.

Sinodalna in misijonska Cerkev je Cerkev, ki jo sestavljajo ljudje s svo-jimi šibkostmi, ki pa čutijo, da lahko za izpolnjevanje velikega poslan-stva računajo druga na drugo. To poslanstvo nam zaupa Bog. »Na tvo-jo besedo bom vrgel mreže«: odločim se, da se bom odzval Jezusu, ki mi govori, toda prej moram dojeti Jezusov čar, tisti čar, ki Simonu omogoči, da poklekne pred njim in se vsakič zopet dvigne, ko pade zaradi svojih omejitev in pomanjkanja vere. To, kar nam omogoča, da se vsakič zopet dvignemo, je odnos z Jezusom, globina njegove besede, izkustvo njegove bližine, razlika med njim in nami ... Da prevzamemo

odgovornost za poslanstvo, ki pripada vsakemu izmed nas. Zaradi krsta in milosti zakramentov, ki nas v naši poklicanosti naredita za izvirnike, ne pa za kopije drugih⁴.

Evangelij, ki smo ga poklicani živeti, je povezan z varovanjem tistega »veličastnega človeštva«, ki se odseva v Kristusovem obličju in nas vodi k drznosti tudi v tej zgodovinski fazi. Preobrat, ki ga je sprožila umetna inteligenca – s svojimi priložnostmi in strahovi, ki jo spremljajo – od nas zahteva, da znamo živeti s svojimi omejitvami in da v njih z Božjo milostjo obnovimo njegov načrt ljubezni. Tako smo tudi skozi našo človeško krhkost poklicani, da zberemo pogum za ustvarjanje resničnih skupnosti, trdnih odnosov, časa in prostora za srečevanje, pripravljeni izkoristiti priložnosti, ki nam jih ponujajo tudi naključja življenja, da bi znali oznanjati Besedo. V vsakem trenutku, naj bo ugoden ali neugoden, primeren ali neprimeren.

V naših družinah, šolah, skupnostih, delovnih okoljih; znotraj predmetnosti, okoliščin in omejitev teh okolij, nam je dana priložnost, da se odpremo tistemu, kar nas dela človeške: sočutje, nemir, empatija, solidarnost, poslušanje, velikodušnost, zvestoba, nežnost, pogum, odpornost, upanje, duhovnost, pravičnost, politika, poklicanost, načrtovanje, želje ... Nič ni samoumevno: vedno ostaja skušnjava, da bi verjeli lažnim pravljam, da se radost nahaja v sebičnosti, v minljivem uspehu, ki nas postopoma vodi v brezbriznost, lakomnost in izdajstvo

⁴ Če parafraziram znameniti stavek svetega Carla Akutisa: "*Vsi se rodimo kot izvirniki, a mnogi umremo kot fotokopije*". Krščansko življenje ni konformizem, poklicanost vsakogar pa je vedno in v vsakem primeru izvirnost hoje za Jezusom v obliki, ki zahteva, da ostajamo v živahnem poslušanju Besede, ki nas oblikuje in dela edinstvene, tako kot to počne lončar z glino in z edinstvenostjo vsake svoje mojstrovine. Da se je Peter spustil na kolena, ni le znak ponižnosti, pač pa zavest o Jezusovi drugačnosti: on je tisti, ki ga je treba častiti.

Pogoj za odkrivanje našega osebnega odziva na njegovo Ljubezen pa je začudenje, da smo pred njim.

... V encikliki *Magnifica humanitas* papeža Leona XIV. so strani, o katerih bi moral vsakdo razmišljati (na primer št. 118-119).

Ob današnjih izzivih se nam zdi, da nismo kos nalogi. Gospod vidi našo zbežanost, naše dvome in nas vpraša: "Ali želite tudi vi oditi?". S Simonom Petrom pa odvrnemo: "Gospod, h komu naj gremo? Ti imaš besede večnega življenja." (*Jn 6,68*).

Lahko se prepustimo grenkobi zmede, občutku, da smo kot brodolomci v tem času protislovij (kdaj pa v zgodovini ni bilo zmešnjave neskladij?) ali pa sprejmemo izziv gradnje novega mesta po Božjem načrtu. Veselje, da smo radostni služabniki dela, ki je od Boga, in ne preprosto naše delo.

Nahajamo se v Babilonu, ki pogosto zmede celo vernike. Enciklika *Magnifica humanitas* je še ena postaja, preko katere nam družbeni nauk Cerkve nakazuje načela, možnosti in usmeritve, da bi kar najbolj tolmačili svojo poklicanost v tem času.

Vse župnije, združenja in gibanja pozivam, naj povečajo število priložnosti, ko bomo – tudi v manjših skupinah - ponovno vzeli v roke okrožnico papeža Leona XIV in se vanjo poglobili. Tudi škofija bo ponudila priložnosti, da se bomo v luči Svetega Duha, podprti z besedo papeža in Cerkve znali soočiti s to spremembo časa. To je poziv k odgovornosti in budnosti, k vključevanju zdravih sil naše družbe v dialog, da bi preprečili, da bi peščica posameznikov monopolizirala svet in manipulirala z vestmi. *Potrebujemo pristno duhovnost*; ostati moramo zvesti resnici o tem, kaj pomeni biti človek, resnici, ki jo odkrivamo tudi v poslušanju in bližini tistih, ki so revni in trpijo; vlagati moramo v izobraževanje in v odnose kakor tudi v pravičnost in mir. (*MH 236-240*)

4. POGlavJE

MREŽE SO SE JIM ZAČELE TRGATI (PRIM. LK 5,6)

Na podlagi Gospodove besede naj bo naša Cerkev kot gradbišče v polnem teku. Veliko je dejavnosti. Prva pa je, da ga vztrajno poslušamo! Veliko je izkušenj. Dnevniki so polni. Koledarji so prepolni. Včasih pa imamo vtis, da smo kljub naporom in ogromni porabi energije dosegli zelo malo. A najpomembnejše je, da ga vztrajno poslušamo! Veliko izkušenj. Polni dnevniki. Prepolni koledarji.

Tudi tisto, kar nam je najdragocenejše, kot sta evharistično slavlje in kateheza, je pogosto opuščeno, kot da v srcih mnogih ljudi vseh starosti ne bi bilo več potrebe po Bogu. Ali pa vsaj kot da tisto, kar jim ponujamo, ne ustreza njihovim potrebam. Prepričani smo namreč, da mnogi kažejo žejo po Bogu, po Nekom, ki presega banalnost zla in življenja; tudi mnogi mladi ljudje izražajo potrebo po duhovnosti ... morda tako, da jo iščejo na spletu ali v obliki, ki jih čustveno zadovolji ...

Včasih nas naša cerkvena zavzetost še vedno pripelje do srečanj z ljudmi in družinami. Toda zdi se, kot da bi bile mreže odnosov, skupnosti in vzgoje pretrgane. Kot v prizoru iz Lukovega evangelija iščemo nekoga, ki bi nam pomagal, ribolov postane čudežen, hkrati takoj dojamemo svojo nesposobnost. Kot Simon Peter, ki pade pred Jezusom na kolena. Začudenje nas včasih pripelje do nepredvidljivih izidov, tudi do oddaljenosti in ohromelosti.

Najprej bi vas rad spodbudil, da *ostanete zvesti poslanstvu, ki nam ga je zaupal Bog*: na tvojo Besedo smo poklicani, da smo še naprej žena, mož, oče, mati, duhovnik, redovnik, redovnica, vzgojitelj, katehet, prostovoljec v Karitasu ter član društva in gibanja ... ne glede na rezul-

tate. Preizkušamo se, se preverjamo, si medsebojno pomagamo pri iskanju novih poti evangelizacije, vendar v srcu pripravljeni vse izročiti Bogu. Pokorno in v poslušanju Svetega Duha. To je logika sinodalne Cerkve.

Zavedamo se, da se moramo vedno spreobračati k skrivnosti križanega Kristusa, vemo pa tudi, da svet pogosto išče človeško znanje in znanstvene dokaze in se na koncu zapre za poslušanje evangelija⁵. Nam pa je dano veselje, da ga oznanjamo: "oznanjevanje evangelija meni ni v ponos, saj je to zame nujnost. Kajti gorje meni, če ne bi oznanjal evangelija!" (1 Kor 9,16). Bog je po nespametnem pridiganju sklenil rešiti vernike.» (1 Kor 1, 21). Pred nekaj leti je neki škof povzel; »Nimam vam nič drugega povedati, nič drugega vam nimam dati kot Kristusa in Kristusa križanega« (glej 1 Kor 1,2-3) (A. Ballestrero).

Sveti Duh nam nenehno ponavlja: »**Ne boj se**« (ali »Ne imej strahu« ali »ne bojte se«). Pravijo, da se ta izjava pojavi v Svetem pismu 365-krat (čeprav z različnimi odtenki v prevodih), kot nekakšen namig, da se prav sam Bog zavezuje, da nas bo vsak dan spremljal, vsak dan spodbujal, tudi če je Božji klic zahteven, tudi če se nam zdi, da je poslanstvo, ki je pred nami, nesorazmerno.

⁵ Sveti Pavel v 1 Kor 1,22 opisuje različne miselne naravnosti iz antike, ki pa so še vedno zelo aktualne: Judje so iskali otipljive dokaze (čudeže), Grki pa so cenili filozofsko razmišljanje (modrost). Pavel nas poziva, naj pogledamo na Križanega Kristusa!

5. POGlavJE

NE BOJ SE! ODSLEJ BOŠ LOVIL LJUDI. (Lk 5,10)

Izraz "ribiči ljudi" je zelo izviren, v krščanski tradiciji pa ni doživel velikega uspeha: prevladal je izraz "pastirji". Morebiti pa nas prav zaradi dejstva, da je vpet v ta dogodek, ponovno popelje k Jezusu in k temu, kako on hodi mimo nas in nas kliče, z vso prtljago tega, kar smo, in z vrlinami in omejitvami naše osebne zgodovine.

Kaj so razumeli prvi ribiči-apostoli? Vsekakor to, da morajo vse pustiti in slediti Jezusu, se mu prilagoditi. Njihova zgodba pa ni bila izničena, temveč preoblikovana, dobila je nov pomen. Odrpale so se neraziskane poti, želje, ki so omogočile (za svet) nerazumno dejanje, da vse zapustijo in odidejo. Četudi je vsakega toliko časa znova privrelo na dan hrepenenje po ribolovu, po tem, da bi bili v čolnu z Jezusom.

Poslanstvo predpostavlja to vez z Jezusom, izkušnjo tesnega odnosa z Njim. Njegovo prijateljstvo je predpostavka za življenje, osvobojeno pretiranih tesnob in skrbi, ki tako včeraj kot danes zastrupljajo naše dneve.

To pa ne velja samo za Simona Petra in Andreja, za Jakoba in Janeza. Jezusovo delovanje v konkretnem življenju ljudi ni zgolj stvar pretekle zgodovine, temveč tudi naše današnje zgodovine. »Opravljal nalogo oznanjevalca evangelija/evangelizatorja.« (2Tim 4,5)

Sinoda italijanske Cerkve in pismo, s katerim škofje pozivajo k njene-mu udejanjenju, dokazujeta, da se danes nahajamo v času, ko evangelij ni več običajna referenčna točka civilne družbe. Vsakdanje življenje večine ljudi (mladih in starih) se danes razpleta med načrti in željami, strahovi in tesnobami, ne da bi se pri tem sklicevali na evangelij. **Prav-**

zaprav posredovanje vere danes ni več postopek, ki bi ga lahko imeli za samoumevnega in predvidenega.

Posredovanje vere je veliko poslanstvo, ki vse nas vključuje s krstom. Tudi ob veselem odkritju, da Sveti Duh že deluje v srcih mnogih bratov in sester.

Tik preden sem leta 2023 prišel v Trst, se je papež Francišek ponovno lotil teme oznanjevanja, evangelizacije, ki jo je že razvil v spodbudi Evangelii gaudium. Prav v tem duhu sem prišel v Trst. Navajam nekaj izjav.

»...naše oznanjevanje se začne danes, tam, kjer živimo. Ne začne se s prepričevanjem drugih, ampak s vsakodnevnim pričevanjem o lepoti Ljubezni, ki nas je opazila in nas ponovno dvignila. Prav ta lepota in posredovanje te lepote bo ljudi prepričalo, ne mi, ampak sam Gospod. Mi smo tisti, ki oznanjamo Gospoda, ne oznanjamo samih sebe, niti ne oznanjamo politične stranke ali ideologije, ne: oznanjamo Jezusa. Mi moramo Jezusa spraviti v stik z ljudmi, ne da bi jih prepričevali, pustimo, naj jih Gospod sam prepriča. Kot nas je naučil papež Benedikt: 'Cerkev ne pridobiva nove vernike. Razvija se bolj preko privlačnosti.'"⁶

"Dejstvo, da je on Beseda, kaže na bistven Jezusov vidik: vedno je v odnosu, v izhodu-odpiranju, nikoli ni sam, vedno v odnosu, vedno se odpira. Beseda namreč obstaja zato, da se prenaša, sporoča. Takšen je tudi Jezus, večna Očetova beseda, ki se nam je približala, nam bila sporočena. Kristus nima le besed življenja, ampak iz svojega življenja naredi Besedo, sporočilo: živi, se pravi, je vedno obrnjen k Očetu in k nam. Vedno gleda na Očeta, ki ga je poslal, in gleda na nas, h katerim je bil poslan."⁷

⁶ Papež Francišek, *Kateheza*, 11. januarja 2023.

⁷ Papež Francišek, *Kateheza*, 18. januarja 2023.

Pavel VI. je govoril o *evangelizaciji*, Janez Pavel II. o *novi evangelizaciji*, Benedikt XVI. nas je pozval, naj bomo ustvarjalna in torej plodna manjšina, papež Frančišek, naj bomo Cerkev v izhodu, v veselju evangelija. Papež Leon XIV. je bil že misijonar v Peruju: s svojo izkušnjo nas spominja, da nas Jezus pošilja pričevat evangelij vse do skrajnih meja Zemlje. Oznanjevalci smo, ko iz naših src prekipeva veselje zaradi prijateljstva z Jezusom: "**Radost evangelija** napolnjuje srca in celotno življenje tistih, ki se srečajo z Jezusom; tisti, ki dovolijo, da jih odreši, so osvobojeni greha, žalosti, notranje praznine in osamljenosti. Z Jezusom Kristusom se veselje vedno rojeva in ponovno rojeva. (*Evangelii gaudium* 1).

V postnem času naj potekajo **dekanijski zbori**, na katerih naj se zberejo vsi župnijski pastoralni sveti, vsi posvečeni duhovniki, redovniki in redovnice ter kateheti, kot tudi drugi pastoralni delavci (liturgija, dobrodelnost, družina ...) ali preprosti verniki, da bi po metodi »duhovnega pogovora« razmišljali o temi **posredovanja vere danes**.

6. POGLAVJE

PRENOS VERE IN IZVAJANJE SINODE

»Vera se prenaša in raste tam, kjer obstajajo žive in gostoljubne skupnosti, sposobne molitve in poslušanja; skupnosti, v katerih Božja beseda ne ostaja na obrobju, ampak razsvetljuje odločitve, kjer je evharistija resnično vir in vrhunec, kjer reveži niso le zunanji prejemniki pomoči, temveč bratje in sestre, v katerih nam govori Gospod; vera je tam, kjer so mladi ljudje obrazi, glasovi in zgodbe, s katerimi se lahko pogovarjamo; kjer družine niso prepuščene same sebi in se rane ne prikrivajo, ampak se ponižno prinesejo pred Gospoda, kjer vera postane dejavna zavezanost v družbi, v politiki in v kulturi.«⁸

Ko se soočamo z izzivi, nam lahko to jemlje pogum. Ali pa zberemo hrabrost in sebe odločno darujemo, v pristnem duhu služenja in pričevanja za krščanske skupnosti, prerojene v Svetem duhu. S svojim celotnim življenjem, čeprav z različno poklicanostjo. Zaradi preizkušenj lahko izgubimo vero in se prilagodimo svetu ali pa nas one motivirajo, da postanemo odločnejši in bolj zakoreninjeni v Kristusu. V vsakem obdobju se je našel kdo, ki se je Kristusa sramoval, in oni, ki mu je sledil. Zgled moramo jemati po svetnikih, torej po tistih, ki so živeli polnost življenja in na katere še danes gledamo z občudovanjem, kot na izpolnitev evangelija v toku zgodovine⁹.

⁸ Leon XIV., *Govor na Italijanski škofovski konferenci*, 28. maja 2026.

⁹ Pripovedujejo, da je sveti Frančišek leta 1219 poslal 5 bratov med muslimane v Maroku, da bi evangelizirali, vendar so bili 16. januarja 1220 mučeni in umorjeni: to so frančiškanski prvi mučenci. Pred nasiljem in hudobijo lahko pobegnemo in opustimo vero ali pa se oprimemo Jezusa in pričujemo zanj: to velja danes tudi za nas. Za svetega Antona je bil zgled teh mučencev verjetno odločilen: tudi on je odšel v Afriko, vendar je imel Bog z njim drugačne načrte in tako vidimo, da je zbolel, odšel v Evropo, doži-

To je poslanstvo, ki nam je zaupano: sporočati vero v Boga-Ljubezen **od človeka do človeka** (EN 46) in ne s pomočjo izjemnih pobud. To je živa in vesela, četudi ponižna vera, ki daje življenju smisel, zadovoljstvo in uravnovešenost, ker je povezana s Kristusom. To je vera, ki premaga sleherno osamljenost in oživlja odnose, prežete z nezaupanjem, ker se široko odpira Svetemu Duhu. To je vera, ki prerodi naše skupnosti okrog Božje besede in evharistije. To je vera, ki zna gojiti občestvo in solidarnost, z očmi, uprtimi v Jezusa in zato s posebno pozornostjo do tistih, ki trpijo in se trudijo, do tistih, ki so revni in ranljivi. To je vera, ki se zna izraziti na nov način, da jo razumejo tudi ljudje našega časa. Od človeka do človeka, torej v osebnih odnosih, ki jih je polno naše življenje.¹⁰

Vse življenjske okoliščine so primerne za življenje po veri in za njeno pričevanje. In kadar je to potrebno, tudi za to, da jo izpovedujemo z besedami, da bi utemeljili razlog upanja, ki je v nas. Z nežnostjo in spoštovanjem, kot to naroča sveti Peter (1 Pt 3,15-16). Gre za vse okoliščine! Se pravi za konkretno življenje: doma in pri sosedih; v službi in v šoli, v zdravju in v bolezni. V ugodnih okoliščinah in v tistih, v katerih smo preizkušeni in se počutimo nerazumljene ali zasmehovane. *Konkretno življenje je polje, na katerega zasejemo pričevanje Kristusove ljubezni, da zasije Njegova ljubezen.*

Otroci in mladi ljudje potrebujejo take odrasle. Zlasti mladi pa so poklicani, da so prvi veseli pričevalci Jezusove ljubezni: ne da bi jim ved-

vel brodolom in se nato vrnil v Assisi in srečal svetega Frančiška. Postal je sv. Anton, ki ga vsi zelo častimo.

¹⁰ "Ob splošnem oznanjevanju evangelija ostaja veljavna in pomembna tudi druga oblika njegovega posredovanja od osebe do osebe. Gospod je to pogosto izvajal - kot pričajo na primer pogovori z Nikodemom, Zahejem, Samarijanko, farizejem Simonom in drugimi - pa tudi z apostoli. Ali morda le obstaja kakšen drugačen način razlaganja evangelija kot posredovati drugim lastno izkušnjo vere?" (Pavel VI., *Evangelii nuntiandi* 46).

no uspelo, ne da ne bi imeli dvomov ... lepo pa je stati med tistimi, ki si prizadevajo, ki obljublajo, da ga bodo poslušali!

Ponavljam, izhodišče je naša osebna vez z Jezusom: samo če bomo temu odnosu dali novo spodbudo, bomo postali duhovniki in laiki, mladi in odrasli ljudje, otroci in ostareli, ki dišijo po živem evangeliju, ne pa po moralizmu ali naukih, ki so videti oddaljeni od življenja.

Sinodalna pot mora sedaj postati trajen način delovanja (papež Leon XIV.). »Drugi vatikanski koncil nas je spomnil, da Bog ni hotel posvetiti in zveličati ljudi posamično in brez vsakršne medsebojne zveze, temveč tako, da jih je združil v ljudstvo, ki ga priznava v resnici in mu služi v svetosti (prim. dogmatska konstitucija *Lumen gentium*, 9). Sinodalna Cerkev je tista, v kateri lahko vsak po svoji poklicanosti ponudi dar, prejet od Svetega Duha, za skupno gradnjo. Soudeležnost torej ni ugodnost: je zahteva občestva in poslanstva in zato mora postati metoda, odgovornost, preverjanje pri vključevanju različnih karizem in služb ter ob spoštovanju naloge, ki pripada škofu.»¹¹

Papež Leon XIV. nam je tudi pojasnil, da sinodalnost ni vprašanje o tem, kdo ima moč odločati, ampak kako naj varujemo Božji dar, ki nam je bil zaupan. "Sinodalnost ni niz sestankov, niti delovna metoda. Je duhovni slog. Rojeva se iz srečanj, raste v poslušanju in zori v razločevanju. Pravo vprašanje ni, koliko pogovorov bomo lahko organizirali, ampak kakšno evangelijsko kakovost bodo imela naša srečanja. Ko drug drugega poslušamo ponižno in svobodno in puščamo prostor Svetemu Duhu, naši pogovori ne ostanejo izmenjava idej, ampak postanejo prostor spreobrnjenja, v katerem skupaj rastemo v zvestobi Gospodu.»¹²

¹¹ Leon XIV., *Govor na Italijanski škofovski konferenci*, 28. maja 2026.

¹² Leon XIV., *Govor ob zaključku del Izrednega koncistorija*, 27. junija 2026.

Uresničevati sinodo pomeni imeti mlade in odrasle ljudi, ki evangelij ponovno postavljajo v središče svojih misli in src; ki gojijo prijateljstvo z Jezusom v vsakdanjiku svojega življenja.

Izvajanje sinode ne pomeni zgolj izvrševanje predpisov in smernic, kot da bi šlo za domačo nalogo, ki jo je dal učitelj in ki jo je treba opraviti.

Izvajati sinodo ni dolžnost, ki bi bila izključno v pristojnosti uradov kurije in bi bremenila naše skupnosti.

Izvajati sinodo ni zahteva, naj drugi počnejo to, kar vztrajno terjamo, ali zahtevati, naj se uveljavi glas tistega, ki je najglasnejši, ali si morda domišljati, da je resnica v sestavi večinske koalicije.

Izvajanje sinode je postopek, ki se začne z molitvijo, to je s hvalo Bogu in prošnjo, da bi ga naš um in srce vedno poslušali. Takoj pa se to spremeni v proces medsebojnega poslušanja tistih, ki so pozorni na vse, kar Sveti Duh predlaga za življenje naših skupnosti, našega mesta in sveta, preko pričevanja vseh tistih, ki se pustijo oblikovati in ukoreniniti v Kristusu, pa tudi številnih bratov in sester, ki jih je življenje ranilo.

Izvajati sinodo je postopek razločevanja, ki nas zaradi zvestobe Svetemu pismu vabi, naj se spreobrnemo in smo ponižni, potrpežljivi in modri. Hkrati pa je tudi odgovornost za odločanje, da Bogu odgovorimo z vestjo, s katero se znova zmoremo postaviti predenj. Poslušanje, načrtovanje, odločanje, preverjanje ... vse mora dišati po evangeliju in ne biti skrčeno na menedžersko tehniko. Smo Cerkev v molitvi in poslušanju Svetega Duha ter z željo, da hodimo v Svetem Duhu. To je pot ovrednotenja karizme in veččin, soodgovornost pa poteka prek dejanskih, ne le nominalnih organov sodelovanja. (*Magnifica humanitas* 87).

Če naj bo izvajanje sinode obveznost celotne naše Cerkve in ne le nekaterih posameznikov, to pomeni, da je vsakdo poklican, naj se vpraša, na kakšen način lahko prispeva. Predvsem z lastnim izobraževanjem in sodelovanjem, s svojo molitvijo in svojim velikodušnim pričevanjem.

Potrebni pa so nekateri konkretni ukrepi.

Glede na sinodalne perspektive naj v vsaki župniji ponovno dobita zagon **župnijski pastoralni svet** in **gospodarski svet**. Ta organa sta obvezna v vsaki župniji (s posebnimi prilagoditvami za posamezno pastoralno enoto) kot »prostor, kjer se lahko oblikuje razločevanje skupnosti« (Leon XIV.). Na tej temi bomo delali v teku pastoralnega leta.

Škofijski pastoralni svet prevzame škofijsko sinodalno ekipo (skupino ljudi, ki je bila odgovorna za organizacijo sinodalnega dela) in postane stalno referenčno telo za izvajanje sinode.

Občasno naj bi se med letom poskusno **sklicalo skupaj sinodalno ekipo in škofijski svet**.

Vsak pastoralni in upravni urad naše škofijske Cerkve je ob podpori svoje komisije poklican, da preveri, katere korake naj sprejme, da se odzove na navodila, ki jih ponujata Sinodalna pot in *Povzetek. Kvas miru in upanja*. Gre za proces, ki bo trajal leta. Pomembno je, da se ga lotimo skupaj in z modrostjo.

Tudi izvajanje sinode mora potekati sinodalno, to se pravi, da se moramo srečati v ponižni drži poslušanja in razločevanja, da bi nato prišli do odločitev, še zlasti takrat, ko gre za zahtev-

nejše izzive. **Škofov vikar za pastoralo je na razpolago, da podpre vsakogar na poti.**

7. POGLAVJE

UVAJANJE V KRŠČANSKO ŽIVLJENJE

V mesecih poslušanja, preverjanja in posvetovanja so z mnogih strani prišla poročila o težavah, s katerimi se srečujejo skupnosti glede uvajanja v krščansko življenje. Vedno bolj se zavedamo, da je treba otroke in najstnike, včasih pa tudi mlade in odrasle spremljati v lepoti krščanskega življenja in pripadnosti skupnosti, ne le pripravljati na zakramente. Tudi papež je tako načrtoval pot, ki nas čaka:

»Tukaj se torej kaže prenovljena pozornost za uvajanje v krščansko življenje, ki je ni mogoče razumeti samo kot pripravo na zakramente. Je »maternica«, v kateri skupnost rojeva v vero in vključuje v velikonočno življenje, v občestvo z Gospodom, v cerkveno bratstvo. Gre za ponovno odkrivanje krsta kot žive in bivanjske resničnosti; krsta pa ni mogoče popolnoma razumeti razen v uvajanju v krščansko življenje, to je poti, po kateri nas Gospod preko službovanja Cerkve in daru Svetega Duha uvaja v velikonočno vero in nas vključi v trojniško in cerkveno občestvo.« (*Sklepni dokument XVI. zбора škofovske sinode*, 24) To je zelo pomemben poudarek zadnjega zasedanja škofovske sinode, saj umešča pot, ki se začne s krstom, v Cerkev, ki veruje, praznuje, spremlja in rojeva. Cerkev, ki se začudeno veseli ob pogledu na vztrajnost mladih in odraslih katehumenov in jih je hkrati po začetnem zagonu sposobna podpirati.¹³

S to temo se bomo ukvarjali vse leto, obogateni z že opravljeno potjo in izkušnjami, hkrati pa z zavestjo, da ni vse odvisno od nas in da želimo odgovorno uresničevati skupaj to, kar je v pristojnosti naše krščanske skupnosti.

¹³ Leon XIV., *Govor na Italijanski škofovski konferenci*, 28. maja 2026.

Tukaj povzemam nekaj jasnih smernic, ki si jih je naša Cerkev zastavila v zadnjih letih in so referenčna točka za celotno škofijo ter izhodišče za nadaljnje razločevanje.

*Prenosni člen vere se je pretrgal. To velja tako za italijansko kot tudi za slovensko govoreče družine in skupnosti. Analize so neusmiljene: najstniki in mladi odrasli so čedalje bolj skeptični in oddaljeni od naših bogoslužij in krščanskega občestva. To so vprašanja, ki jih moramo obravnavati. Izpostavljajo vprašanje smisla, nekega iskanja, pri katerem pogosto ne najdemo zanesljivih sogovornikov.*¹⁴ Obisk raznih župnij v preteklem pastoralnem letu izpostavlja resnično predane katehete in skupnosti. Hkrati opazamo še vedno raznolikost, ki včasih kaže na poti, ki jih je treba bolje spremljati, tako pri mladih kot pri odraslih. Poskusimo še enkrat našteti temeljne točke.

- 1. Krščanska iniciacija nas uvaža v krščansko življenje,** zakramenti pa so v službi življenja v veri z veseljem in predanostjo, zato niso končni cilj kateheze. Uvajanje v krščansko življenje še vedno vključuje veliko otrok in mladostnikov, čeprav ugotavljamo, da se mnoge družine odločijo, da svojih otrok ne bodo krščansko vzgajale in jih tudi ne bodo krstile. **Starši** morajo biti vedno bolj soudeleženi in dejavni, tudi pri ponovnem odkrivanju lastne vere v Boga, ki jih preko otrok preseneča s svojo neskončno ljubeznijo.
- 2. Celotna skupnost (vključno z združenji) je vpletena v uvajanje v krščansko življenje.** Kateheti morajo imeti možnost računati na celotno skupnost (torej tudi na raznoliko pričevanje mladih ter članov združenj in gibanj) ter dobiti pomoč in podporo, da otroke in odrasle uvedejo v konkretno izkušnjo vere, v skupnostno doživljanje njenih izrazov in veselja biti skupnost.

¹⁴ Zlasti opozarjam na Pastirsko pismo 2024-25 *Jaz sem s teboj*, str. 37-40, od koder povzemam citat in številne smernice, ki so bile tukaj ponovno potrjene.

3. Ni popolnih katehetov, so pa kateheti z živo vero, ki se zave-
dajo, kako dragoceno je negovati svojo vero in **izobraževanje**.
*Visoki inštitut za verske vede Sveta Mohor in Fortunat - center
za učenje na daljavo (FAD) v Trstu in Teološka šola za vse sta*
na razpolago tistim, ki želijo poglobiti vsebine naše vere. Za
katehete bo še naprej ponujeno nadaljnje specifično izobraže-
vanje.
4. Vse več je odraslih katehumenov. Pri nas je njihovo število
majhno: lepo bi bilo, če nam bi uspelo dobiti par ali družino,
ki bi prevzela spremljanje verske poti odraslih in pri tem izko-
ristila tudi izkušnje združenj in gibanj, dejavnih v skupnostih.
Če se župnija sooča s težavami, postane to prednostno področ-
je za skupno delo v dekaniji. Dobro je, da je že na začetku pot
uskladi s *Službo za katehumenat*, ki bo posredovala potrebna
navodila. Ne smemo si privoščiti, da bi odrasle, ki prosijo za
krst, spremljali na površen način in ne da bi jih dejansko
vključili v skupnost (z dragocenim časom mistagogije).
5. **Mnogi odrasli prosijo za birmo:** za to prošnjo so zelo različ-
ni razlogi. Če jo že sprejemamo z veseljem, skušajmo, da bo
vsaj dozorela v novem pogledu na vero, ki vključuje razume-
vanje vrednosti evharistije in vključevanja v življenje skupno-
sti. Izogibajmo se površnim pripravam, pa tudi togosti, ki diši
po izsiljevanju. Naj bo v nas veselje ob skupnem branju od-
lomkov iz evangelija, ob odkrivanju vrednosti zakramentov,
ob doživljanju lepote pristnih odnosov v Cerkvi, ki zna spre-
jeti in tudi spremljati pri ponovnem odkrivanju osebne moli-
tve. Odrasli lahko tako prejmejo birmo ob že načrtovanih žup-
nijskih slovesnostih kot tudi na posebnih škofijskih praznova-
njih.
6. **Staršem, ki prosijo za krst svojih otrok, je treba predlagati
kerigmatsko krstno katehezo (*op.prev:* ki temelji na keri-**

gmi- temeljnem oznanilu božjega odrešenja); glede na posebnost situacije se to lahko tudi prilagodi (drugače je, če gre za prvega otroka, drugače pa če je tretji, četrti ...), na primer z uvedbo trenutkov molitve, ki jih preživijo z njimi v družini. Njihovemu veselju in trepetanju (včasih pa tudi utrujenosti) ob rojstvu otroka se moramo približati z občutkom in spremljati njihovo vero, da bodo v novem oznanilu odkrili, kako zelo jih Bog ljubi in kako preko njih prihaja Bog do njihovih otrok (in obratno). Vse to z zaupanjem v navzočnost Svetega Duha v njihovi družini. Za pomoč zaprosimo tudi redovnike in redovnice ter laike: dobro je, da se ta pot ne omeji le na pripravo obreda, ampak da je srečanj več.

7. Kateheza za otroke mora biti nepretrgana in ne sme biti nejasnih prekinitev (leta, v katerih se preskoči predlog za katehezo med prvim obhajilom in birmo). Kjer je to mogoče, začnite predlagati spremljanje otrok že od prvega letnika osnovne šole, pri tem pa se izogibajte, da bi skupina dobila šolski značaj. Tu je nekaj ključnih točk, ki jih je treba poudariti:
 - Naj bo to *izkustvena kateheza*, v kateri se že od začetka prepletata liturgija in ljubezen do bližnjega.
 - Prednost naj imajo manjše skupine, in upoštevajte, da je treba danes otrokom in mladostnikom vedno bolj stati ob strani, da ohranjajo koncentracijo. Morebiti z vključevanjem mladostnikov in/ali staršev; bolje je, da je katehet vedno v spremstvu še nekoga (če že ni mogoče imeti v vsaki skupini po dva kateheta).
 - Kolikor je to mogoče, poskušajte ponuditi *izobraževalne tečaje tudi za starše*, z raznolikimi metodološkimi pristopi (aktiviranje skupine, predavanje, branje svetopisemskega besedila in izmenjava mnenj ...) ter z bogato izbiro tem, ki sega-

jo od njihovega verskega do družinskega življenja, do vzgoje, vse do posameznih zakramentov. Tudi pri spremljanju staršev je lahko prikladno izkoristiti karizme, ki so prisotne v skupnosti in s tem izkušnje in pričevanje raznih ljudi. Ne toliko v vlogi strokovnjakov, temveč pričevalcev, ki nas spodbujajo k razmišljanju, ki nam pomagajo uzreti smiselna obzorja, polna resničnega življenja, konkretna, četudi zahtevna.

8. **Program po birmi je ponudba, ki mora biti prisotna v vsaki župniji.** Treba se je dogovoriti tudi s starši o potrebi po nadaljnjih spremljevalnih poteh za njihove otroke, ki pogosto tvegajo, da postanejo talci neke kulture, ki jim ne pomaga pri odraščanju. Opaznih je več, nasprotujočih si znakov tesnobnih, osamljenih, agresivnih, apatičnih, na različne načine krhkih otrok, za katere so potrebna vzgojna zaveznitva. Zaradi tega je pomembno, da vsaka župnija ponudi pot poglobljanja vere, pot v stvarni skupini, v kateri so mladi odrasli kateheti, ki mladini pomagajo najti izhod iz umikanja v digitalni in virtualni svet.

Škofijska katehetska pisarna in Služba za katehumenat sta vedno pripravljeni spremljati ne le najrazličnejše zapletene razmere, ki se pojavljajo, ampak tudi vsakdanji potek poti, ki nas pogosto nekoliko utruja. Prav zaradi tega ostajata na razpolago duhovnikom in katehetom ter z njihovo pomočjo pripravljata škofijsko **izobraževanje** in spodbujata pobude v regiji **Treh Benečij**.

Vsaka župnija naj skrbi za družine in vlaga več energije v spremljanje parov pri njihovi rasti v veri in ljubezni kakor tudi v vzgojni odgovornosti. Starše, ki prosijo za zakramente za svoje

otroke, je treba skrbno spremljati v odkrivanju lepote življenja krščanske skupnosti.

Priprava **zaročencev** na zakrament zakona zahteva večje sodelovanje med župnijami dekanije. Naj bodo to pristne poti vere, ki bodo s podporo Svetega Duha pomagale ponovno odkriti lepoto krščanskega življenja. Prav tako naj se poskuša spodbujati nastanek skupin **mladih parov**, ki bodo podpirali prva leta zakona.

Vsaka dekanija naj podpre srečanja z duhovniki in kateheti, na katerih bi razpravljali o različnih **predlogih za obdobje po birmi**, ki so že na razpolago, in o tem, kako jim dati novega zagona.

8. POGlavJE

“**POJDITE PO VSEM SVETU ...**” (Mk 16,15).

Obstaja poslanstvo, od katerega se nam zvrti. Zavedamo se svojih omejenih moči, pa tudi Jezusove obljube, daru njegovega Duha. On nas je pripravil: »Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar ...« (Jn 15,5)

Hodimo po svetu, vendar nismo sami: tesno ob Gospodu, razsvetljeni od Svetega Duha, doživljamo bratstvo, ki je Cerkev.

Veliko izzivov ostaja odprtih, po teh izzivih smo poklicani, da živimo po evangeliju, da ponovno vzpostavimo upanje in resnično bližino. Ker pridemo na svet krhki in ranljivi, je nekdo takoj poskrbel za nas. Naši starši, pa tudi Cerkev in celo nekatere ustanove (pomislmo na šolo) so znamenje, da smo bili že od samega začetka deležni premišljene Božje skrbi, ki nam je omogočala, da živimo in rastemo. Sedaj pa je čas, da se *prostovoljno posvetimo skrbi za naše krhke in ranljive brate* (preko njih nas bo Sveti Duh marsičesa naučil), za ranjeni svet, poln težav. Te segajo od vojn do zastrašujočih krivic, ki ljudi delajo surove in neobčutljive, do skupnega doma (Zemlje), ki je čedalje bolj prizadet.

Kot posamezniki, kot skupnost, kot Cerkev se zavedamo, da se moramo posvetiti mnogim področjem. Kot Cerkev sprejemamo številne pobude, vsak posameznik, zlasti laik, pa naj stopi na pot življenja in naj bo luč sveta, naj vanj vnese modrost, sol evangelija.

Navdušeni smo *nad svojimi družinami*. Želimo jih spremljati v tem, da so znamenje Božje ljubezni, v spremenljivih obdobjih upanja in utrujenosti, v njihovi zahtevni nalogi prenašanja vere na otroke. Zavezniki smo v iskanju, kako naj nas življenje po evangeliju – v vsakdanjiku

naših odločitev in družinskega načina življenja – odreši slepilnih bližnjic, da popravimo delitve, da sejemo upanje tudi tam, kjer so omejitve in krhkosti, ter bili znamenje tiste ljubezni, ki vedno zmaga. Želimo pomnožiti znamenja bližine do starejših in mladih parov, do vdovcev in vdov ter do tistih, ki so kot par v vrtincu svojega življenja. Ponuditi želimo poslušanje in ločevanje tudi tistim, ki doživljajo ločitev in razvezo ter novo zvezo. Vsi znotraj žive poti vere.

Z naklonjenostjo spremljamo *odraščanje otrok in mladostnikov*, z željo, da bi jim odpirali lepoto življenja in medsebojno skrb. Otroci in mladina naj bodo glavna oseba svojega, tudi krščanskega življenja. Kot so to bili sveti Carlo Acutis in sveti Piergiorgio Frassati, blažena Chiara Luce Badano in blažena Sandra Sabattini. Zavzemajmo se za vnovično ponudbo poti, na katerih velika življenjska vprašanja niso potisnjena v kot, na kateri lahko izkusimo prostor delovanja in služenja brez slehernega dobička ali osebne koristi, na kateri lahko zacveti naša človečnost, na kateri prijateljstvo in poslušanje Jezusa dajeta več življenjskega smisla.

Smo spremljevalci na poti mnogih revnih, osamljenih in ostarelih ljudi; nešteto je *invalidov, bolnikov, beguncev* in tistih, ki se počutijo kot neuspešneži in so v depresiji, ki nas rotijo, naj jih opazimo. Ljubiti drug drugega, kot nas je ljubil Gospod, je cilj vsakega vernika. Poklicani smo pričevati, da je več veselja delati skupaj s tistimi, ki se trudijo in so sami, kot pa se umikati v množično potrošništvo. Vsi smo pozvani, da izberemo življenjski slog, pri katerem je naša veličastna človečnost zavarovana pred prekomernim poudarkom na učinkovitosti in pred starimi in novimi odvisnostmi (od alkohola in drog do digitalnih vsebin), ki nas prikrajšajo za trdne, solidarnostne, zanesljive, in vedre odnose, čeprav so človeški in nepopolni. Poklicani smo, da delujemo tudi v ustanovah tako, da bodo prisluhnile trpljenju tistih, ki trpijo. Ne sprijaznimo se z bližnjicami kot je asistirani samomor - kar je poraz

za vse mesto - ampak vlagajmo v paliativno oskrbo, v bližino s hudo bolnimi. Vsi smo zavezani, da nosimo bremena drug drugega (*Gal* 6,2).

Živimo v mestu, v katerem sobivajo *številne verske skupnosti in veliko število priseljencev*. Nekateri podžigajo strah pred drugimi ter vzdušje sumničavosti in negotovosti. Zavzemamo se za zakonito gradnjo mostov med ljudmi in kulturami, da bomo ustvarjali prostor za dialog in izmenjavo mnenj, kjer naša krščanska identiteta ni razvođenela, pač pa je velika vrednota, ki jo želimo ponuditi vsem: je sobivanje, v katerem vlada ljubezen, kot nas je naučil Kristus.

Naj bo vsaka družina in vsaka župnija dom in šola dialoga in miru. Naj bo vsakdo glavna oseba tam, kjer je, naj bo iznajdljiv pri ustvarjanju priložnosti za širjenje gradnje solidarnostnega in mirnega mesta povsod, ne da bi pri tem pozabil na dramo mnogih revežev in mnogih ljudstev, ki jih zatirajo vojne. Gre za pobude, ki bodo izraz naše Cerkve: »Šola in dom miru – Tržaška škofija«. »Seveda nimajo vsi enake moči, da bi vplivali na stvarnost: nekateri vladata, drugi odločajo o naložbah, tretji vodijo ustanove, četrti raziskujejo, peti izobražujejo, šesti obveščajo, sedmi proizvajajo; in so tisti, za katere se zdi, da poznajo samo svoje vsakdanje življenje. Vendar pa nihče ni brez odgovornosti. Vsakdo ima neko svoje področje delovanja in prav tam, ne drugje, je poklican, da izbira, ali bo podpiral logiko sile (tudi samo z brezbržnostjo, cinizmom, lažjo in sovraštvom) ali pa varoval logiko miru (z resnico, treznostjo, bližino in skrbjo)."¹⁵

¹⁵ Leon XIV., *Magnifica humanitas* 212, ki za tem nadaljuje: "Civilizacija ljubezni se ne rodi iz enega samega spektakularnega dejanja, ampak iz vsote majhnih in vztrajnih dejanj zvestobe, ki se zoperstavljajo razčlovečenju. Zato se spleča ustaviti in razmisliti o nekaterih vidikih o tem, kako vsak na svojem področju lahko sodelujemo pri njeni izgradnji. Ne da bi si domišljjal, da bom to temo izčrpal, predlagam pet smernic za vsakdanjo in javno odgovornost: razorožiti besede, graditi mir v pravičnosti, sprejema-

Življenjska moč naše Cerkve z vso svojo razvejanostjo vodi do številnih srečanj in pobud. Da bi jih bolje uskladili, upoštevajte **škofijski koledar** in se obrnite na **škofovega vikarja za koordinacijo pastorage**.

Združenja, gibanja, župnije, ki se pridružijo papeževi prošnji, naj postanejo **dom in šola dialoga in miru**, naj sporočijo svoje predloge **delegatu za kulturo**, da bodo pridobile pokroviteljstvo "**Šola in dom miru - Tržaške škofije**" kot znak občestva, pa tudi spoštovanja različnih cerkvenih subjektov (in torej načela subsidiarnosti). Škofijskemu uradu za družbeno sporočanje je treba omogočiti, da lahko pravočasno obvešča o vseh pobudah.

ti pogled žrtev, gojiti zdrav realizem, ponovno oživiti dialog in multilateralizem." Te smernice so natančno opisane v naslednjih odstavkih enciklike.

9. POGlavJE

OD NAVIJANJA DO SODELOVANJA: DOBRO MESTA

Vera nas spodbuja, naj skrbimo za naše mesto, tudi v okviru družbenega in političnega udejstvovanja. Pomembno je, da prispevamo z daljnovidnim pogledom, ki je sposoben graditi blaginjo vseh in pri tem upoštevati tako velike priložnosti našega ozemlja kot njegove krhkosti. Na eni strani je poklicanost biti mesto srečanje različnih kultur in torej laboratorij miru; pa tudi veliki upi, ki jih polagamo v naše pristanišče, v našo univerzo in v številna raziskovalna središča, v velika podjetja in družbe, ki pišejo zgodovino Trsta ter v bogastvo kulture in turizma. Po drugi strani pa so očitne demografska zima, osamljenost ostarelih in bolnikov, izziv, da bi se povečala privlačnosti za mlade in mlade družine, skrb za krhke ljudi in tiste z zgodbami trpljenja (pomislimo na duševno bolne in migrante).

Še vedno odmevajo besede papeža Frančiška, ko nas je v Trstu na Trgu združene Italije pozval k prepoznavanju navzočega Boga: »Bog se skriva v temnih kotičkih življenja našega mesta«.

»Božja neskončnost se skriva v človeški bedi, Gospod se vznemiri in se razodene kot prijazna prisotnost prav v ranjenem mesu najbolj zapostavljenih, pozabljenih in zavrženih. Tam se razodeva Gospod. Mi pa, ki se včasih po nepotrebnem zgražamo zaradi mnogih malenkosti, bi si morali raje zastaviti vprašanje: zakaj se ne zgražamo nad zlom, ki nas preplavlja, nad poniževanjem življenja, nad problemi dela in trpljenjem migrantov? Zakaj ostajamo apatični in ravnodušni do krivic sveta? Zakaj si ne vzamemo k srcu položaja zapornikov, ki se dviga kot krik stiske tudi iz Trsta? Zakaj ne opazimo bede, bolečin in izključenosti tolikih ljudi v mestu? Bojimo se, bojimo, da bi tam našli Kristusa

...

Iz mesta Trst, ki gleda proti Evropi, križišča narodov in kultur, obmejnega območja, gojimo sanje o novi civilizaciji, utemeljeni na miru in bratstvu; prosim, ne zgražajmo se nad Jezusom, nasprotno, bodimo ogorčeni nad vsemi tistimi okoliščinami, v katerih je življenje postalo brutalno, ranjeno, ubito; evangeljsko prerokbo nosimo v svojem telesu, s svojimi odločitvami še prej kot z besedami ... Tej tržaški Cerkvi bi rad rekel: naprej! Kar naprej! Še dalje se v prvi bojni črti zavzemajte za širjenje evangelija upanja, zlasti za tiste, ki prihajajo z balkanske poti, pa do vseh tistih, ki so potrebni spodbude in tolažbe v telesu ali duhu«. (Frančišek, *Homilija 7. julija 2024*).

Potrebujemo posameznike, ki jih žene vera, razsvetlujejo načela družbenega nauka Cerkve in so predani našemu mestu, ker so se navzeli Kristusovega sočutja in se celo sprijaznili s tem, da jih vsi ne bodo razumeli. Če je pluralizem stališč o raznih vprašanih neizogiben (a nas tudi bogati), so kristjani v politiki pozvani, da presežejo enostavne ideološke polarizacije, kadar so na kocki dostojanstvo ljudi, življenje družin, trpljenje bolnih in ranljivih. Papež Frančišek je v Kongresnem središču ljudi pozval, naj preidejo "od navijaštva k sodelovanju", od "navijanja" k dialogu. Njegova navodila imajo še vedno veljavo: »vsi se morajo počutiti del skupnostnega projekta«, »brezbrižnost je rak demokracije«, »bratstvo rojeva razcvet družbenih odnosov«, »bodimo vneti za skupno dobro«, »bodimo obrtniki demokracije in priče nalezljivega sodelovanja«. ponovno se vrnimo k pozornemu poslušanju njegovih besed:

»Kot katoličani se s tega vidika ne moremo zadovoljiti z obrobno ali zasebno vero. To ne pomeni toliko, da nas poslušajo, pač pa predvsem imeti pogum, da v javni razpravi posredujemo predloge za pravičnost in mir. Imamo kaj povedati, vendar ne za to, da bi branili privilegije. Ne. Moramo biti glas, glas, ki obsoja in predlaga v pogosto brezglasni

družbi, v kateri preveč ljudi nima glasu.« (Frančišek, *Govor ob 50. socialnem tednu katoličanov v Italiji*, 7-07-2024)“

Leta 2027 bodo v Trstu potekale upravne volitve. Kot Cerkev z naklonjenostjo in hvaležnostjo gledamo na tiste, ki si prizadevajo na političnem in upravnem področju, v iskrenem iskanju skupne blaginje in pravičnosti. Vsi ostajamo vedno na razpolago za poslušanje, srečanje in razpravo, prispevamo k človeški in moralni kakovosti družbenih in političnih razprav, in se izobražujemo o smernicah in perspektivah Družbenega nauka Cerkve (vključno z encikliko *Magnifica humanitas*).

In še enkrat z besedami papeža Frančiška rečemo: "To je vloga Cerkve: vključevati v upanje, kajti brez njega sicer lahko upravljamo s sedanostjo, ne moremo pa graditi prihodnosti. Brez upanja bi bili upravitelji, akrobati sedanosti, ne pa preroki in graditelji prihodnosti."

10. POGlavJE

Človeštvo potrebuje nove zgodbe

Zavračajmo ideološke pripovedi, ki vodijo v neizogibne spopade in se ponavljajo povsod: v družini, na delovnem mestu, v Cerkvi, v družbi, v politiki in med narodi. Imamo dovolj agresivnih polarizacij in ljudi, ki se ne znajo pripraviti na dialog in na srečanje, četudi to zahteva zelo redko vrlino potrpežljivost, (saj nas je tehnologija navadila na takojšnjost), ki pa je nujna, da bi bili odnosi med nami pristni, oprijemljivi in stabilni.

Zavračajmo novi opij ljudstva, ki povzroča zasvojenost in si podreja mlade in stare, moške in ženske. Spremljajmo reke alkohola in mamil, odvisnosti od iger na srečo in stav s pomočjo države, spremljajmo množično potrošnjo, ki zamegljuje bistrost razuma in duši voljo, vse do tega, da se zatre želja po človečnosti, ki brani in varuje dostojanstvo vsakega posameznika. Opozoriti moramo na veličastno človeštvo, ki sije na Kristusovem obličju: »Ta človeški obraz je polnost, proti kateri hodi zgodovina«! (MH 233)

Zavračajmo nekritično poudarjanje umetne inteligence, ki grozi s spodbujanjem novih oblik kolonializma, pri katerem si v imenu učinkovitosti le peščica lasti pravico zapreti usodo človeštva v svoje okvire. Naivno navdušenje kot tudi strah nista dobra svetovalca: bodimo pozorni na neenake koristi, ki iz tega izhajajo; na zakrite stroške zunanje izvajanja dejavnosti, ki jih morajo plačevati revni; na antropološko spremembo, zaradi katere nismo več vzgojeni k odločanju, h kritični vesti, k prevzemanju tveganja in pogumu za velike želje, ki osmišljajo življenje, do mere, da smo ga pripravljeni žrtvovati.

Sveta Mati Terezija iz Kalkute pravi: "V Njegovih rokah sem kot majhen svinčnik, nič drugega. On je tisti, ki razmišlja. On je tisti, ki piše. Pri vsem tem svinčnik nima ničesar opraviti. Svinčnik mora biti samo pripravljen za uporabo."

Zavedamo se, da smo del Božjega načrta ljubezni. V prihodnost zremo v zavesti svojih odgovornosti, pa tudi z lahkotnostjo svetnikov. Oni vedo, da moramo ostati Bogu pokorni, prisluhniti njegovi Besedi, pogumno opravljati svojo vlogo, in biti kvas sredi skupnosti. Svetniki nas učijo, kako naj se upremo tistim, ki nas hočejo vplesti v spopad z običajnimi svetovnimi sredstvi, ki poudarjajo napake drugih, togo vztrajanje pri svojih stališčih, podajanje predrznosti in napadalnosti, ki so najprej verbalne, nato pa zdrsnejo v nestrpnost in laži. To je kot v vojni: začne se z obrambo svoje svete pravice, potem pa se zastavice na bojnem polju neizogibno premaknejo in se omažežujemo s tistim, česar na začetku nikoli ne bi bili pripravljeni sprejeti.

»Na zgodovino gledamo v luči vstalega Križanega« (MH 210). Potrebujemo nove navdihujoče pripovedi. Navdihnjene po evangeliju, ki nas odpira k novim željam, k možnemu bratstvu, pogumu vzgoje, tako, da začnemo pri samem sebi. Vzgajajmo se za kreposti, to je za ustaljene kreposti, ki nas usmerjajo v dobroto in omogočajo, da v njej ostanemo. Izobraževati se moramo v vseh krepostih: v preudarnosti, ki krepi razum; v pravičnosti, ki vlada nad voljo; v odločnosti in zmernosti, ki podpirata želje, ne da bi prestopili v laž.“

Vzgajajmo se tudi v kreposti potrpežljivosti (ta je povezana s križem, s trpljenjem polnim smisla, prekipevajočim od ljubezni), ki je spojena z odpuščanjem, s krotkostjo, z ljubeznijo, z lepim življenjem in z našo veličastno človeškostjo. Kot nam je to razodel Kristus.

Generalno tajništvo sinode – ki je vatikansko telo – nas prosi, da v prvi polovici leta 2027 izvedemo **ocenjevalni zbor krajevnih Cerkev** in nam ponuja nekaj namigov, kako naj pripravimo in doživimo tako srečanje. Okvirno bi si tak zbor lahko omislili v **juniju 2027**. Priprava bi ga sinodalna ekipa: povejmo odkrito (to ugotovitev sta poudarila tudi Škofijski pastoralni svet in Duhovniški svet, ki sta se srečala v mesecu maju), prav preverjanje-ocenjevanje tisto, kar nam najbolj manjka.

Zamisel je, da se spomnimo poti teh let – luči in senc – sinodalne poti, da bi se zahvalili Gospodu in obnovili našo pripravljenost, da se pustimo voditi Svetemu Duhu. »Ocenjevanje je predvsem izkušnja hvaležnosti in resnice: pomeni ponoviti prehojeno pot, prepoznati dozorele sadove, težave, ki smo jih srečali, in s poslušnostjo delovanju Svetega Duha opredeliti nadaljnje korake, h katerim Gospod kliče skupnost. Tako preverjanje prispeva k oblikovanju Cerkve, ki je vedno bolj sposobna spreobrnjenja. Če bo ta slog postopoma stopal v vsakdanje življenje naših Cerkev, pomeni, da je zbor že imel proizvedel enega svojih najdragocenejših sadežev.»

Z Marijo

Marija, zvezda oznanjevanja, naj nas vodi. Gledamo vanjo in se k njej obračamo v molitvi.¹⁶

*Marija, zvezda oznanjevanja,
v Nazaretu te občudujemo,
pokorno Besedi, ki te je naredila za Mater Najvišjega:
od tebe se učimo se predati Svetemu Duhu,
da bi tudi v nas Beseda našla plodno bivališče
in bi evangelij, ki ozdravlja prekipeval iz naših dni.*

*Marija, zvezda oznanjevanja,
v Betlehemu te občudujemo,
skromno in revno ob skromnem in revnem Božjem Sinu:
od tebe se učimo ostati blizu vsakemu krhkemu življenju,
da se ohrani naša veličastna človeškost,
ki zna živeti v mejah z milostjo tvoje nežnosti,
s sočutjem, pogumom in radostjo Betlehema.*

*Marija, zvezda oznanjevanja,
občudujemo te v Kani
v zamegljenem veselju naših parov in družin:
od tebe se učimo pozornosti do drugih,
ki nas spodbuja k poslušnosti »storite, kar vam bo rekel«,
da bo veselje polno in bo življenje cvetelo
v novem vinu, ki je navzoči Kristus.*

¹⁶ Pavel VI. je v dokumentu *Evangelii Nuntiandi* Marijo imenoval »Zvezda oznanjevanja« in pri tem uporabil naslednje besede: »Na binkoštno jutro je s svojo molitvijo vodila začetek oznanjevanja z delovanjem Svetega Duha: naj bo ona Zvezda vedno prenovljenega oznanjevanja, ki ga mora Cerkev, poslušna naročilu svojega Gospoda, spodbujati in izpolnjevati, zlasti v teh težkih, a upanja polnih časih!« (EN 82)

*Marija, zvezda oznanjevanja,
gledamo te na Kalvariji, sklonjeno ob križu:
od tebe se učimo, kako stati ob strani vsakemu trpečemu,
da bi lahko vsak ponižan in užaljen človek
užival tvojo družbo in naklonjenost, Mati in Tolažnica.*

*Marija, zvezda oznanjevanja,
občudujemo te ob Zadnji večerji z živo Cerkvijo:
od tebe se učimo tišine poslušanja
s trdno vero, živim upanjem in velikodušno ljubeznijo,
nahrnjeni z nebeškim kruhom,
ki nas krepi na zgodovinski poti,
da bi prinašali sadove Svetega Duha.
Amen.*

Ob pogledu na Marijo, zvezdo oznanjevanja, se na poteh sveta nahaja nekaj čisto našega. Prevzemanje veselja življenja po evangeliju in tveganje ob prenašanju vere od človeka do človeka v vseh okoliščinah. Podprti s Svetim Duhom, moramo biti pogumni pri darovanju naših življenj.

Trst, 11. septembra 2026 ob spominu na blaženega Francesca Bonifacia

✠ Henrik, z vami kot brat, za vas kot škof

Prevod: Jelka Daneu Cvelbar

